

“Tamen ne ĝenu vin, mi petas” Alicio rapide respondis “donante plilongan klarigon; mi timas ke vi tro lacigus vin per tia laboro.”

“Ho, ne parolu pri la laboro, mi petas” diris la Dukino “mi ja oferas al vi donace ĉion, kion mi diris ĝis nun.”

“Jen donaco efektive nulkosta!” pensis Alicio. “Mi tute ne ŝatus, ke la naskotagaj donacoj estu tiaspecaj.” Sed tion ŝi ne kuraĝis diri laŭte.

“Ĉu ree vi pensas?” diris la Dukino, kaj Alicio denove sentis sur la ŝultro speciale fortan ekpremon de la dukina mentono.

“Mi ja rajtas pensi” iom akre respondis Alicio, ĉar ŝi komencis senti sin ĝenata.

“Vi rajtas certe” konsentis la Dukino, “sed ne pli ol porkoj rajtas flugi; kaj la M—”

Sed en tiu momento Alicio forte surpriziĝis, ĉar eĉ en la komenco de tiu tre ŝatata vorto, la dukina voĉo ekvelkis, kaj la dukina brako, ligita kun la ŝia, forte tremis. Jen, rekte kontraŭ ili, vizaĝo kontraŭ vizaĝo, staris la Kera Damo, kun la brakoj falditaj. Ŝi sulkgigas fulmotondre la brovojn.

“Estas bela tago, via Dama Moŝtino” la Dukino komencis per tre humila kaj malforta voĉo.

“Jam nun mi admonas vin” la Damo pasie interrompis ŝin, piedfrapante la grundon “aŭ

vi aŭ via kapo jam nun de elektu!”

La Dukino elektis, kaj —

“Ni daŭrigu la ludadon” la Alicio; kaj Alicio, tro timigite vorton, per malvolantaj paŝoj ludejo. La aliaj gastoj, profit de la Damo jam sidiĝis sur ripozi. Sed ekvidinte la levis sin kaj enue ekludis. La Damo anoncis ke eĉ unumon kosos al la prokrastanto—la tuta ludtempo, tra la tuta lud ne ĉesis malpaci kun la aliaj momente kriegis “Senkapigu kapigu ŝin.” La soldatoj de minute mortkondamntojn; p devon, estis necese ke ili forla t.e. la devon esti arkoj; kaj ko post duonhoro eĉ ne unu ar prenintoj (krom la Reĝo, la D estis jam mortkondamnitaj gardataj.

La Damo—pro manko de materialo—ĉesis labori, kaj per demandis al Alicio:

“Ĉu vi jam vidis la Falsan I

“Ne” respondis ŝi “eĉ mi r Falsa Kelonio.”